

Arrest

nr. 102 855 van 14 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bhutaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 30 augustus 2012 het Rijk binnen en diende op 31 augustus 2012 dag een asielaanvraag in. Op 20 december 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Bhutanese nationaliteit te beschikken, tot de Lhotshampa-bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit het "block" Sibsü in het district Samchi (Samtse). Uw vader was actief in de beweging van de Lhotshampa's samen met T.N.R. (...), R. (...) en J. (...). De politie arresteerde hem daarvoor. Tijdens zijn vasthouding werd hij gemarteld. Vervolgens liet de politie hem vrij. Op 17 januari 1989 omsingelde het leger jullie dorp. De soldaten sloegen de dorpingen, staken de huizen in brand, sloegen de documenten van uw ouders aan en brachten u samen met uw ouders, broer en veel andere dorpingen naar de grens met India. U was toen nog geen vijf jaar oud (°15/10/1984).

Eerst gingen juli naar Gauhati (Guwahati) in India. In 1990 gingen juli naar het Beldangi-vluchtelingenkamp in Jhapa in Nepal omdat uw ouders het door de beweging in Bhutan onveilig achtten in het dicht bij Bhutan gelegen Gauhati. Omdat het in het Beldangi-kamp heel druk was en de omstandigheden slecht keerden uw ouders met u en uw broer na één of twee dagen terug naar Gauhati. In 1991 gingen juli naar New Delhi.

In 1995 overleed uw vader, in 1998 uw moeder. Datzelfde jaar verdween uw broer die naar Nepal was getrokken om deel te nemen aan de beweging die ijverde de Lhotshampa's naar Bhutan te laten terugkeren.

Op 12 mei 2012 controleerde de politie het hotel waar u werkte en verbleef sinds het overlijden van uw moeder. De politie nam het personeel mee naar het politiekantoor voor ondervraging en hield u als enige vast omdat ze wou controleren bij de Bhutanese overheid of u van Bhutan was. De politie zou u daarvoor naar de Bhutanese migratiediensten zenden. U was bang naar Bhutan te worden teruggezonden en er levenslang in de gevangenis te gaan of gedood te worden. U mocht uw werkgever bellen en hij kwam u helpen. Hij vertelde de politie dat u binnen de drie dagen het land zou verlaten. De politie liet u vrij. U kon terecht in het huis van uw werkgever. Hij regelde een smokkelaar voor u.

Op 29 juli 2012 verliet u India per schip vanuit Mumbai samen met anderen. De eenendertigste dag moesten jullie zich in een truck verstoppen die jullie van boord bracht. U kwam op 30 augustus in België aan. De volgende dag vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: twee schoolboekjes van de "Department of Education Royal Government of Bhutan", een manifest van de "Bhutan People's Party" (BPP) en een oproep van Amnesty International voor de vrijlating van T.N.R. (...).

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen merk ik op dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling. U hebt u Bhutanese nationaliteit, herkomst uit Bhutan en Lhotshampa-afkomst immers niet aannemelijk gemaakt en daarmee ook niet uw vluchtrelaas dat immers onlosmakelijk met deze zaken is verbonden. Zo verklaarde u geen verwanten te hebben die in de kampen voor de Bhutanese vluchtelingen in Bhutan verblijven. U informeerde zich daar nooit over. Nochtans verklaarde u ook dat u verwanten had aan moeders zijde uit Chirang waarvan u niet weet of ze nog in Bhutan verbleven of naar deze vluchtelingenkampen kwamen (CGVS pp. 5-6, 11-12). Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier is het onmogelijk dat een Bhutanese vluchteling niemand kent die in deze kampen verblijft (of heeft verbleven). U verklaarde dat u het Beldangi-kamp kende in Jhapa omdat u daar één of twee dagen met uw ouders was geweest in 1990 (CGVS p. 7). Overige kampen voor Lhotshampavluchtelingen in Nepal kende u niet, u kon geen namen geven, wist niet hoeveel van deze kampen er zijn of hoe ze noemen (CGVS pp. 5, 11-12). Ook is het bevreemdend te noemen dat u het feit dat jullie naar Nepal gingen voordien niet hebt vermeld. Zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ Verklaring punt 9) als aanvankelijk voor het CGVS (p. 4) verklaarde u dat jullie in 1989 naar Gauhati gingen en in 1991 naar New Delhi. U legt daar ook geen enkel begin van bewijs van neer. Bovendien bestond, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het kamp (of de kampen) in Beldangi in 1990 nog niet.

Verder is uw kennis aangaande essentiële zaken van de Nepalees sprekende Lhotshampa-bevolking in Bhutan en van zaken die aanleiding gaven tot de exodus van een heel deel ervan uit Bhutan heel beperkt. Hoe de Nepalese bevolking van Bhutan zich onderscheidt van de andere Bhutanezen kon u amper aangeven. Uw antwoord beperkte er zich toe dat jullie normale (westerse) kledij droegen en dat de anderen hun specifieke kledij droegen en dat ze een andere taal spraken. Verder kon u de

verschillen niet toelichten (CGVS pp. 2, 12). Uw kennis over de problemen van de Lhotshampa-bevolking in Bhutan die aanleiding gaven tot de exodus van een heel deel ervan beperkte zich tot het feit dat de Bhutanezen de Lhotshampa's het burgerschap ontnamen, dat ze sinds 1985 een beleid voerden van één land, één religie, één etnie en één taal, dat de Nepalees sprekenden sinds dan problemen hebben, dat ze stopten met onderwijs in het Nepalees evenals met het nieuws in het Nepalees, dat ze de antennes wegnamen van de huizen waar naar de Nepalese tv werd gekeken, dat mensen stierven en dat T.N.R. (...), een Lhotshampa-parlementslid, werd gearresteerd. Verder kon u deze problemen niet toelichten (CGVS pp. 7-8). Zo wist u niet welke codes u en de overige gezinsleden tijdens de census van eind de jaren tachtig (en begin de jaren negentig) kregen toebedeeld of in welke categorie jullie werden ondergebracht (CGVS p. 13). Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier was dat nochtans bepalend voor het statuut van de Lhotshampa's in Bhutan. Hoe het koninklijk decreet noemt dat mede aan de basis ligt van de problemen van de Lhotshampa's en het beleid van "één natie, één volk" moest helpen implementeren wist u ook niet (CGVS p.13). U hebt zich over deze zaken ook nooit verder geïnformeerd (CGVS pp. 12-14).

Voorts stel ik vast dat de beweging waarbij uw vader actief was met o.a. T.N.R. (...) en R. (...) en J.G. (...) en daarvoor werd gearresteerd, gemarteld en opnieuw vrijgelaten, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, zowel in Bhutan als er buiten pas op gang kwam nadat jullie uit Bhutan waren vertrokken (CGVS pp. 15). De door u beweerde vervolging van uw vader omwille van zijn betrokkenheid erbij is dan ook niet geloofwaardig.

Het CGVS neemt in overweging dat u nog geen vijf jaar was toen u Bhutan zou hebben verlaten. Dit belet echter niet dat u later de nodige inspanning kon leveren om u over bovenstaande zaken te vergewissen. Dit is des te meer zo daar uw vader actief was in de beweging van de Lhotshampa's, daarvoor werd gearresteerd en gemarteld, jullie gezin omwille van het feit dat jullie Lhotshampa's waren samen met vele andere dorpelingen het land werd uitgezet en uw broer naar Nepal trok om er actief deel te nemen aan de Lhotshampa-beweging en er verdween (CGVS pp. 4-5, 15). Van een vluchteling die omwille van zijn etnische afkomst zijn land diende te verlaten en wiens vader in het kader van deze problemen werd gearresteerd en gemarteld en wiens broer verdween, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij op de hoogte is van de problemen die aan de grondslag liggen daarvan of op zijn minst dat hij er zich van op de hoogte stelt. Dat u naliet dit te doen wijst op een dermate grote desinteresse in uw herkomst uit en achtergrond in Bhutan en aan de daaruit voortvloeiende problemen waarop u zich beroept voor uw asielaanvraag dat aan uw beweerde Bhutanese nationaliteit, herkomst uit Bhutan en Lhotshampa-afkomst geen geloof kan worden gehecht.

U legt ook geen enkel begin van bewijs neer aangaande uw beweerde identiteit en nationaliteit.

Tot slot stel ik vast dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegde over uw reis per schip naar Europa. U verklaarde eenendertig dagen aan boord te zijn geweest van dat schip maar kon amper iets vertellen over dat schip en uw verblijf aan boord. Gevraagd naar wat voor soort schip het was, beperkte uw antwoord zich tot een groot schip dat misschien werd gebruikt voor het transport van goederen. Meer kon u er niet over vertellen. De naam van het schip wist u niet. Wat het schip vervoerde wist u ook niet, daarover beperkte uw antwoord zich tot dozen. Uw leven aan boord van dat schip kon u ook niet echt toelichten. U kon enkel verklaren dat jullie verbleven waar de trucks waren, dat jullie zich bij een controle in de trucks moesten verbergen, dat er Pakistani of Indiërs aan boord waren en dat jullie sliepen en praatten. Verder kon u uw leven aan boord van dat schip gedurende eenendertig dagen niet toelichten. Dat getuigt niet van een doorleefde beleving van dergelijke illegale reis. Bovendien zijn uw verklaringen over uw reis met het schip niet eensluidend. U had voordien immers verklaard dat de smokkelaar u als lader aan boord van het schip deed gaan en in een container stak (CGVS pp. 9-11). Het feit dat u op deze manier naar Europa reisde is dan ook niet aannemelijk. Dit laat het CGVS toe op een gereede wijze te vermoeden dat u legaal met gebruik van uw persoonlijke documenten bent gereisd en dat u deze documenten achterhoudt teneinde voor de Belgische autoriteiten uw werkelijke identiteit, nationaliteit en reisweg te verhullen.

De documenten die u neerlegde vermogen niet mijn appreciatie van uw asielrelaas in de positieve zin om te buigen, ze weerleggen immers niets van bovenstaande vaststellingen. In geen van deze documenten wordt u vermeld (CGVS pp. 13, 16). Twee documenten betreffen Bhutanese onderwijsboekjes, één betreft een manifest van de BPP en één is een kopie van een oproep van Amnesty International tot de vrijlating van T.N.R. (...). Bovendien kon u niet aangeven wat in het manifest van de BPP staat wat nogmaals getuigt van een grote desinteresse in de problematiek die u voor uw asielaanvraag inroept.

Gezien u uw Bhutanese nationaliteit en herkomst uit Bhutan niet hebt aannemelijk gemaakt, bent u er tevens niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker roept de schending in van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het “redelijkheidsbeginsel”; het “zorgvuldigheidsbeginsel” en de “motiveringsplicht”.

2.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle

elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn problemen geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

3.3. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.4. Verzoeker houdt in het verzoekschrift vol afkomstig te zijn uit Bhutan en tot de Lhotshampa-bevolkingsgroep te behoren. Verzoeker zou op vierjarige leeftijd samen met zijn ouders en broer door het leger naar de grens met India gebracht zijn. Verzoeker zou vervolgens respectievelijk in India, Gauhati, het Beldangi-vluchtelingenkamp in Jhapa in Nepal en New Delhi verbleven hebben. Op 12 mei 2012 zou verzoeker door de politie meegenomen zijn geweest omdat ze wilden controleren of hij van Buthan was. Aangezien verzoeker bang was naar Buthan te worden teruggezonden zou hij met de hulp van zijn werkgever via een smokkelaar naar België zijn gereisd. De situatie in Bhutan zou nog steeds precair zijn waardoor verzoeker nog steeds vreest voor een terugkeer.

Verzoekers voorgehouden asielmotieven kunnen echter niet overtuigen.

3.5. De commissaris-generaal wees er in de bestreden beslissing immers terecht op dat geen enkel begin van bewijs werd aangevoerd van verzoekers identiteit en nationaliteit. Verzoeker legde twee Bhutanese onderwijsboekjes neer, een manifest van de BPP en een kopie van een oproep van Amnesty International tot de vrijlating van T.N.R. Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor op het CGVS uitdrukkelijk dat hij in deze documenten niet werd vermeld (zie gehoor CGVS p.16) en bovendien bleek verzoeker deze neergelegde documenten slechts in beperkte mate te kunnen toelichten (zie gehoor CGVS p.13: Wat betreft de 1) "schoolboek voor klas één of twee" Vraag: "Wat staat er in?" Antwoord: "Het is in het Bhutani ik kan het niet lezen" 2) "manifest van de partij gesticht door T.N.R." Vraag: "Wat staat er al in?" Antwoord: "Ik studeerde niet wat er in, ik had het en bracht het mee" Vraag: "Las u het?" Antwoord: "Eens maar ik ben vergeten wat er in staat" 3) "Boekje in Nepali, boek voor klas twee in Bhutan" Vraag: "Wat staat er in?" Antwoord: "Het gaat over de Nepalese taal").

3.6. Verzoeker adstrueert evenmin zijn reisweg terwijl hij verklaarde per schip naar Europa te zijn gereisd en dat hij eenendertig dagen aan boord is geweest van dat schip. Verzoekers verweer dat zijn reisweg de beslissing van het CGVS niet mag beïnvloeden want "Ze heeft immers niets te maken met het asielrelaas van verzoeker en zijn gegronde vrees voor vervolging in Buthan" is niet ernstig. De asielinstanties mogen van een asielzoeker immers correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute en dit kan wel degelijk de geloofwaardigheid van verzoeker ernstig aantasten. Verzoeker vermeldt daarbij geen enkel nuttig gegeven dat kan aantonen dat hij per schip heeft gereisd. Hij is niet enkel onbekend met de naam, maar kon evenmin aangeven wat voor schip het betrof (zie gehoor CGVS p.9 "Groot schip misschien gebruikt voor transport van goederen") of welke soort goederen het vervoerde (zie gehoor CGVS p.9 "Dozen"). Verzoeker kon evenmin zijn leven aan boord van het schip toelichten en verzoekers bewering dat hij verbleef waar de trucks waren en er Pakistani of Indiërs aan boord waren en ze enkel sliepen en praatten (zie gehoorverslag CGVS, p.9-11) kan geenszins wijzen op de waarachtigheid van de overtocht. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoekers algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder zijn voorgehouden illegale reisweg. Verzoeker toont in geen geval aan illegaal gereisd te hebben.

3.7. Aangezien verzoekers asielaanvraag geheel steunt op zijn herkomst, heeft het CGVS terecht doorgevraagd op dit punt zodat verzoeker de mogelijkheid werd geboden zijn nationaliteit aan te tonen nu hij niet in het bezit is of kan zijn van genoegzame identiteitsdocumenten en geen enkel begin van

bewijs neerlegt aangaande zijn reisweg en -data. Verzoeker bleek echter niet in staat deze vragen navenant te beantwoorden.

3.7.1. Verzoeker geeft aan tot de Lhotshampa minderheidsgroep te behoren terwijl uit het gehoor op het CGVS is gebleken dat zijn kennis aangaande de Lhotshampa-bevolking in Bhutan zeer beperkt is.

Verzoeker tracht zijn onwetendheid over zijn eigen herkomst te verklaren omdat hij *“meer dat 23 jaar niet meer in zijn land van herkomst [is] geweest”*. Verzoeker vraagt zich dan ook af hoe hij kan geacht worden op de hoogte te zijn van een situatie in een land waar hij niet heeft verbleven *“In eerste instantie omdat verzoeker niet in Bhutan leefde, maar in tweede instantie eveneens omdat er redelijkerwijs niet verwacht kan worden dat zijn ouders hem, op zo’n jonge leeftijd, reeds inlichtte over deze problemen”*.

Het gegeven dat verzoeker al niet in Bhutan leefde en als peuter Bhutan zou verlaten hebben, is geheel irrelevant om zijn onwetendheid te verschonen nu verzoeker een volwassen man is van achtentwintig jaar en bij zijn ouders woonde tot zijn vader in 1995 en zijn moeder in 1998 overleed.

Aldus is het redelijk te veronderstellen dat verzoeker werd opgevoed in zijn eigen cultuur en daarbij een minimale kennis verkreeg van zijn herkomst. Voorts kan tevens enige interesse in zijn beweerde etnische herkomst verwacht worden, zeker nu hij meent hiervoor naar Europa te moeten vluchten. Dit is geenszins het geval.

Ook al was verzoeker slechts vier toen hij Bhutan zou hebben verlaten, dan nog kan niet worden ingezien waarom hij niet later enige interesse zou hebben getoond of inspanningen zou hebben geleverd om informatie te verkrijgen in verband met zijn beweerde etnische herkomst. Dit klemmt te meer aangezien verzoekers vader actief was in de beweging van de Lhotshampa's, daarvoor werd gearresteerd en gemarteld, hun gezin omwille van het feit dat ze Lhotshampa's waren samen met vele andere dorpelingen het land werd uitgezet en verzoekers broer naar Nepal trok om er actief deel te nemen aan de Lhotshampa-beweging en er verdween (gehoor CGVS pp. 4-5, 15).

Verzoekers kennis over zijn eigen herkomst is dermate afwezig dat uit zijn verklaringen niet kan blijken of hij en zijn gezin ooit in Bhutan waren. Enkel is duidelijk dat hijzelf bijzonder weinig weet over Bhutan, noch over de Nepalees sprekende minderheid in Bhutan of andere etnische of religieuze minderheden in Bhutan (CGVS-verhoor p. 2-3). Verzoekers beschrijving van de streek in Buthan waar hij zou vandaan komen is ondermaats *“Ik herinner me een ander huis zoals ik al zei en een weg, smal, tussen beide huizen voor de mensen”* (zie gehoor CGVS p.12). Verzoeker kon evenmin aangeven hoe de Nepalese bevolkingsgroep in Bhutan zich onderscheidde van de andere bevolkingsgroepen en verklaarde dienaangaande enkel dat *“wij droegen normale kledij als wat ik nu aan heb (jeans, wintervest) en anderen droegen hun specifieke kledij”* (zie gehoor CGVS p.12). Bovendien wist verzoeker niets over de Bhutanese vluchtelingen in Nepal terwijl volgens de objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier het redelijk is aan te nemen dat hij er familie of bekenden zou hebben. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker afkomstig is uit Bhutan en aldus evenmin dat zijn familie er problemen had. Verzoekers bewering dat het CGVS zwaar in gebreke blijft door niet te onderzoeken of hij terug kan keren naar zijn land van herkomst en dat hij *“niet kan terugkeren naar Bhutan omdat hij een doelwit vormt door zijn sociale status. Hoe zal hij onthaald worden bij een terugkeer indien men te weten komt dat hij asiel gevraagd heeft in Europa?”* is geheel irrelevant nu uit de verhoren in het administratief dossier en de andere verklaringen van verzoeker slechts kan blijken dat verzoeker geen enkele band heeft met Bhutan en hij zich deze nationaliteit bedrieglijk aanmeet.

Verzoeker beperkt zich voorts tot loutere beweringen en tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het maken van algemene beschouwingen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen of zijn nationaliteit aan te tonen.

3.8. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Daarnaast stelt verzoeker dat de materiële motiveringsplicht is geschonden, gezien het CGVS hem het subsidiaire beschermingsstatuut weigert zonder enige

gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij zijn individuele redenen na te gaan. Uit de motivering zou niet blijken dat artikel 48/4, § 2, a, b en c onderzocht werd, terwijl daar in de context van verzoeker wel degelijk voldoende redenen voor zijn. Indien hij dient terug te keren heeft hij schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert, wat in strijd is met artikel 3 EVRM. Verzoeker is wel degelijk afkomstig uit Buthan en kent problemen en kan niet terugkeren.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekers bewering berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

4.3. Verzoeker gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is en hij niet in het minst aannemelijk kan maken van Bhutaanse nationaliteit te zijn, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.4. Ten slotte stelt verzoeker dat artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet nooit onderzocht werd in de context van zijn dossier terwijl daar wel degelijk redenen voor zijn. Zelfs indien verzoeker afkomstig zou zijn uit Bhutan – wat niet wordt aangetoond, noch aannemelijk is – dan nog toont verzoeker niet aan dat sprake is van een internationaal of binnenlands conflict in Bhutan in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. Hij toont dan ook niet aan dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De Raad stelt in deze vast dat het door verzoeker neergelegde rapport van Amnesty International “*Bhutan – Appeal for the release of Tek Nath Rizal*” dienaangaande evenmin dienend is.

4.5. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Verzoeker vroeg tevens de beslissing te vernietigen en terug te sturen voor verder onderzoek. De Raad stelt vast dat gelet op wat voorafgaat de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoonde dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK